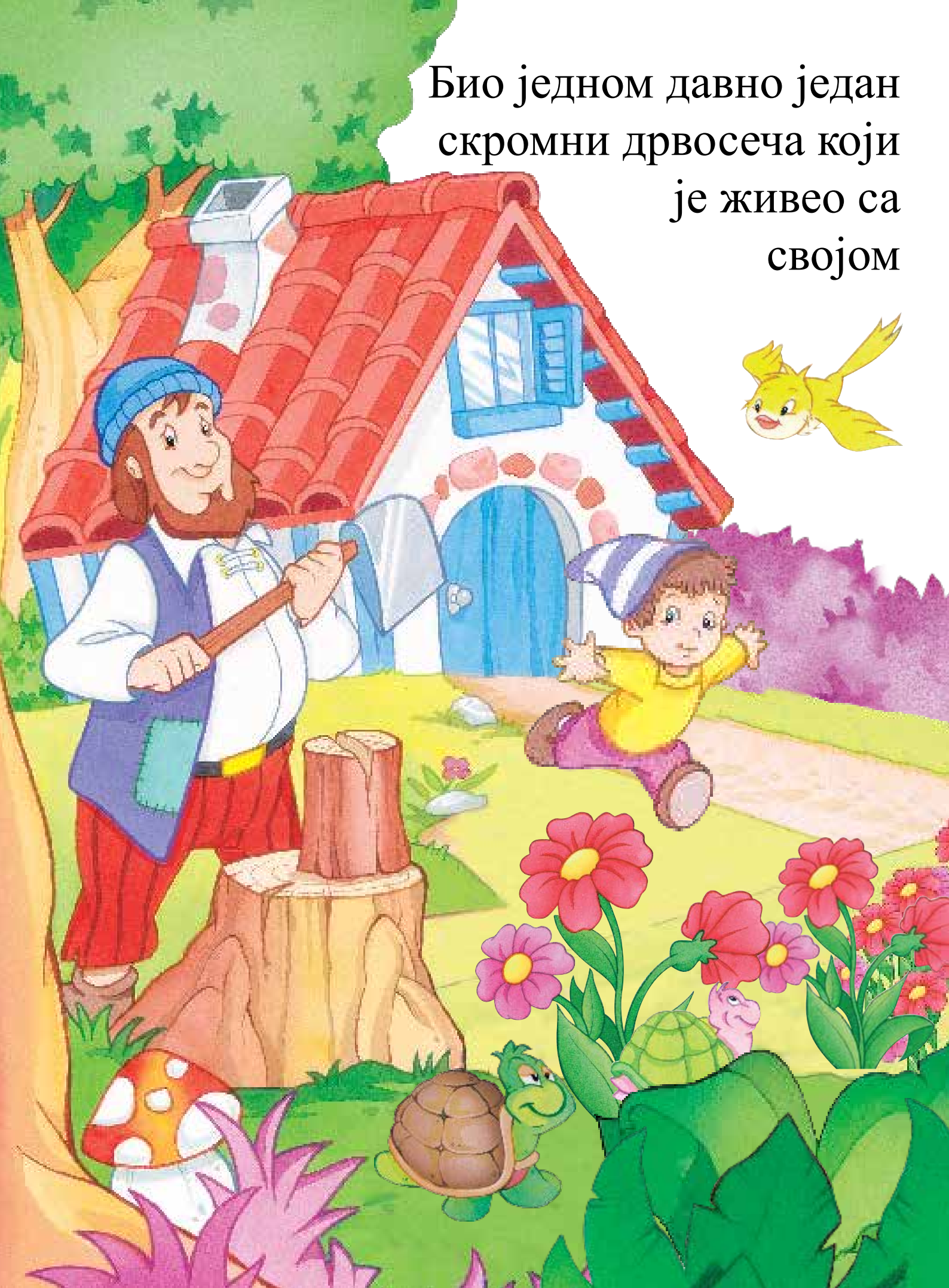

ТОМА ПАЛЧИЋ

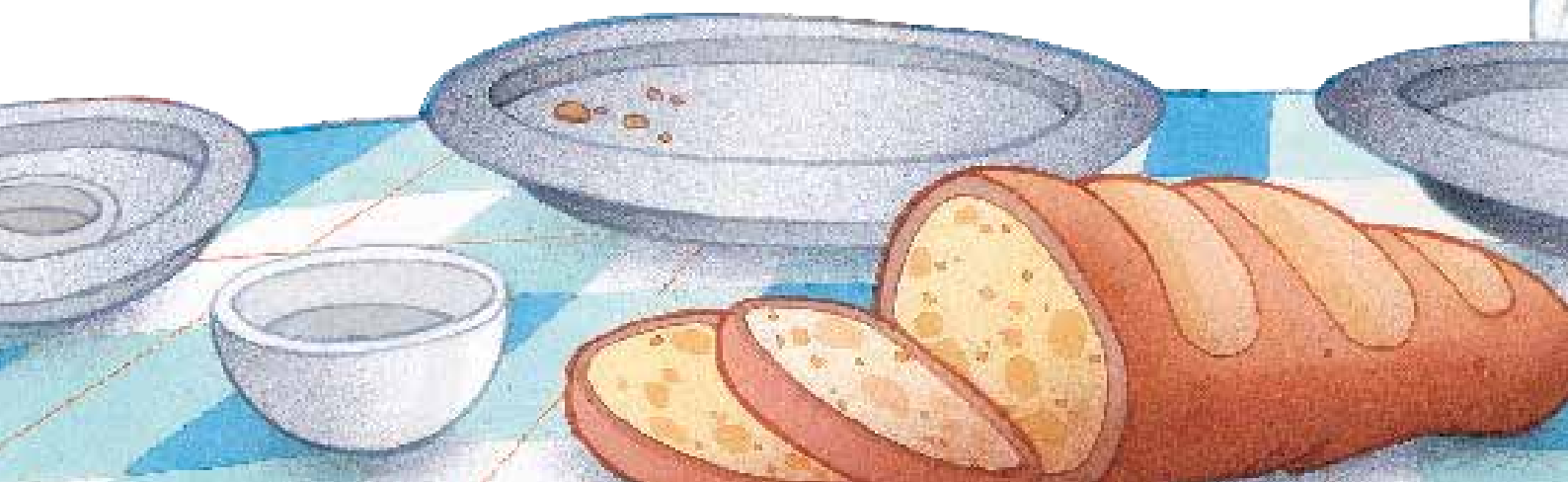
Био једном давно један
скромни дрвосеча који
је живео са
својом

вољеном женом и седморицом синова у кућици усред шуме. Била је то срећна породица и сви заједно су живели радосно и безбрижно. После школе деца би се играла са животињама или би се играла жмурке међу дрвећем и цвећем. Најбоље се скривао Тома Палчић. Био је лукав као лисица, а најмањи и најмлађи од све браће.

Живот је мирно текао све док Палчићевом тати није почело да понестаје посла. Људима у селу више нису била потребна дрва, а будући да он није знао ништа друго да ради, . Сиромашни дрвосеча и његова жена уследише невоље. много су волели своју децу, али је сваким даном постајало све теже хранити тих седам уста. Сваке вечери је бројао своју слабу уштеђевину: није остало скоро ништа.

Једне вечери дрвосеча тужног
срца и сузног гласа призна
жени: „Драга моја,
немамо више ни новчића,
а продали смо све што смо

могли продати. Врло је тешко и не можемо више да издржавамо нашу децу. Једино решење је да их оставимо у шуми и препустимо их судбини: ако остану овде, умреће од глади, а такву бол не бих могао да поднесем.“

